

Det Danske Adoptionsråd
Landsforeningen af Adoptanter

ADOPTION OG SAMFUND

LANDSFORENINGEN AF ADOPTANTER

ÅRGANG 4, NOVEMBER 1980, NR. 7.

Adoption og Samfund. Landsforening for adoptanter. Medlemskab kr. 140,- årligt. Abonnement på medlemsbladet kr. 85,- årligt. Giro 2 14 31 35.

HOVEDBESTYRELSEN:

Formand:

Poul Skov Christensen
Strandhaven 29, 4400 Kalundborg.
Tlf. 03 - 51 48 55.

Næstformand:

Erik Heine Nyfeldt
Lergravsvej 15, 4.tv. 2300 København S.
Tlf. 01 - 58 29 97.
Sommer: Valhallavej 13, Drøsselbjerg, 4200 Slagelse.
Tlf. 03 - 55 82 36.

Kasserer:

Sven Bengtson
Bakkegårdsvej 59, 9830 Tårs.
Tlf. 08 - 96 15 49.

Redaktør:

Gerda Skovmand Madsen
Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Tlf. 06 - 68 27 61.

Sagsbehandler:

Lone Schmidt-Jørgensen
Niels Juuls Alle 36, 5250 Odense SV.
Tlf. 09 - 11 67 03.

Margit Riberholt
Pebbelparken 38, Stjær, 8464 Galten.
Tlf. 06 - 95 03 31.

Sekretær:

Ib Jacobsen
Guldøjevænget 81, 5260 Odense S.
Tlf. 09 - 15 00 46.

Juridisk sagkyndig:

Poul Gudberg
Sankelmærksvej 40, 8600 Silkeborg.
Tlf. 06 - 82 99 00.

Suppleanter:

Jørgen A. Simonsen
Kløvervej 1, 6500 Vojens.
Tlf. 04 - 54 21 42.

Torben Bang-Jensen
Kløvermarksvej 9, 2.th., 8300 Odder.
Tlf. 06 - 54 45 77.

LOKALFORENINGER.

Aarhus og Vejle Amter:

Inga Kanborg
Bragesvej 8, 8230 Åbyhøj.
Tlf. 06 - 15 32 55.

Fyns Amt:

Ole Dyrvig
Egernvænget 43, 5800 Nyborg.
Tlf. 09 - 31 44 38.

Københavns Amt og Roskilde Amt:

Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Bornholms Amt:

Lis Sørensen
Ejbydalsvej 49, 2600 Glostrup.
Tlf. 02 - 45 46 92.

Viborg Amt:

Bjarne Hansen,
Ulriksdalsvej 13, 8800 Viborg.

Nordjyllands Amt:

Arne Christiansen
Jasminvej 18, 9870 Sindal.
Tlf. 08 - 93 59 41.

Sønderjyllands og Ribe Amt:

J.A. Simonsen
Kløvervej 1, 6500 Vojens.
Tlf. 04 - 54 21 42.

Adoption og Samfund:

Udkommer 10. januar, 10. marts, 10. april, 10. juni, 10. september, 10. oktober, 10. november og 10. december.
Dead-line for meddelelser d. 26. i måneden forud for udgivelsesdatoen.
Redaktion: Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Redaktionsmedlemmer: Inger Nielsen, Engparken 15, 8362 Hørning, Elin Vejs-Pedersen, Tingvej 2A, 8210 Aarhus NV.
Ansvarsh. redaktør: Gerda Skovmand Madsen.

Om at læse Adoption og Samfund.

Ved Nyborgmødet den 4.10.1980 blev der rejst en del kritik af bladet. Vi fik også nogen ros. Det er således, at lejrene er delt, nogle roser, andre riser. Rosen går på, at det er den rigtige linie, vi har valgt. Risen på, at problemerne har for fremtrædende en plads i bladet. Kritikerne oplever adoption som noget, der er meget vellykket. Der er ikke flere problemer med adoptivbørn end med biologiske børn. Når en familie har et biologisk barn, der har læseproblemer, er det klart, at det må være naturligt, at et adopteret barn også kan have sådanne.

Men det er forkert blot at slutte således. Resultatet er formentlig det samme, men årsagen ikke. Og det er væsentligt, at finde årsagen for derigennem at gøre noget ved problemet. Nu arbejder Adoption og Samfund for adoptivbørn, og derfor tager vi problemerne op omkring adoptivbørn. Det betyder ikke, at vi tror, der ingen problemer er med børn, der vokser op hos deres biologiske forældre i danske hjem. Og det betyder heller ikke, at adoptionssøgendes chancer for at adoptere forringes. Tværtimod findes der et organ, nemlig tidsskriftet Adoption og Samfund, og hvis det også gælder lokalforeningerne, da disse, der er i besiddelse af viden og kendskab til, hvorledes nogle af de problemer, der opstår, løses!

Vist kunne vore artikler være bedre gennemarbejdede, konklusionen fremtræde klarere og løsningsforslagene fremhævet således, at der ingen tvivl var. Men så var der til gengæld også kun få valgmuligheder. Nu er der flere. Men man skal lede efter dem.

Jeg vil tage et eksempel: Sprogproblemet. Det viste sig at flere ikke var klar over, hvad det var, jeg havde skrevet om.

Nogle mente, det drejede sig om de vanskeligheder, børn med læbe- og ganespalte havde. Andre, at det kun drejede sig om, hvor hurtigt børnene lærte sig at tale dansk. Jeg vil give en anvisning på, hvorledes Adoption og Samfund skal læses, og så vil jeg igen gå sprogproblemerne igennem.

Her må vi som ved ethvert andet studium finde de artikler, der omhandler sprogproblemet:

Den første er anmeldelsen af Ingegärd Gardells undersøgelse. Siden følger flere omhandlende sprogproblemer og endelig i nr. 5/1980 artiklen om Adoptionskursus på Öland.

Her står beskrevet, hvorledes vi gik og syntes, alt var så godt, - adoptivbørnene lærte sig hurtigt det nye sprog, men når man så undersøger unge, adopterede, finder man, at en gruppe af dem har svært ved at læse, skrive og forstå deres nye sprog, når der kræves mere end det sprog, man taler og skriver i hverdagen.

Vanskeligheden træder tydeligst frem, når de når op i de højere klasser og skal forstå en forelæsningspræget undervisning. Disse problemer opstår i den alder, hvor børnene lærer sig at tale og forstå et sprog, nærmere betegnet i perioden 1 1/2 - 3 års alderen. Ingegärd Gardell har fæstnet sig ved, at omkring halvdelen af de børn, hun undersøgte, som er kommet til Sverige i den alder, har disse sproglige problemer.

Problemerne drejer sig om at forstå en abstrakt tankegang. Eksempel: Gå ud og tag dit tøj på! Man finder barnet siddende udenfor i færd med at tage tøjet på. Men også i at udtale ordene korrekt, således at barnet er i stand til at høre ordets bestanddele og stave det. Her kommer genkendelsen af ordet vel også ind, når ordet skal læses.

Problemet årsag kan være, at barnet er flyttet i et for det kritisk tidsrum, men kan også skyldes, at barnet har været på en institution, hvor den sproglige stimulering har været ringe. Løsningen er, at adoptivforældrene taler og taler med barnet. Men det, de skal lægge vægt på, er at variere ordene og sætningerne. Samtidig hermed skal de sørge for at få en tilbagemelding.

(fortsættes side 7)

NYT FRA LOKALFORENINGERNE.

Mandag den 29.9. afholdtes der generalforsamling i lokalforeningen for Århus og Vejle amter.

Vi startede med at se en lysbilledserie fra Bangladesh, hvorefter formanden aflagde beretning. Margit Riberholdt fortalte nyt fra hovedbestyrelsen, og derefter var der mellem de ca. 15 fremmødte debat om foreningen, dens aktiviteter, kontakten til hovedbestyrelsen og grunden til at så få medlemmer møder op til arrangementerne.

Efter valget ser den nye bestyrelse således ud:

Formand: Inga Kandborg, Åbyhøj.
Sekretær: Bente Haarup, Brabrand.
Kasserer: Lis Pedersen, Risskov.
Suppleant: Elin Vejs-Petersen.
Suppleant: Margit Riberholdt.

Bente Haarup

LOKALFORENINGEN FOR FYN'S AMT.

Den 21. september var vi samlet på Skovparksskolen i Nyborg til generalforsamling og hyggeligt samvær.

Vi havde et skønt vejr, og der var pænt fremmøde, som vanligt når vi holder arrangementer, hvor børnene må være med. Valg til bestyrelsen blev genvalg.

Formand: Ole Dyrvig, Egernvænget 43, 5800 Nyborg.
Kasserer: Bo Schmidt-Jørgensen, Niels Juels Alle 36, 5250 Odense SV.
Sekretær: Grete Andersen, H.C. Lumbyesvej 58, 5482 Lumby.
Som ny suppleant valgtes: Rose Andersen, Mellemlunden 11, 5600 Fåborg.

LOKALFORENINGEN FOR NORDJYLLANDS AMT.

Fredag den 17. oktober afholdtes der bestyrelsesmøde i lokalforeningen for Nordjyllands amt med følgende dagsorden:

1. Bestyrelsens sammensætning.
2. Referat af hovedbestyrelsesmøde.
3. Referat af Nyborgmødet.
4. Kommende arrangementer.
5. Næste bestyrelsesmøde.

1. Bestyrelsens sammensætning:
Arne Christiansen, formand.
Axel Johansen, kasserer.
Marianne Olsen, sekretær.
Sven Bengtson, suppleant.
Poul Kristensen, suppleant.

2. Referat af hovedbestyrelsesmøde:
Sven Bengtson gennemgik referat af sidst afholdte hovedbestyrelsesmøde, hvorefter man drøftede valg af bestyrelse i Landsforeningen til den kommende generalforsamling i Vojens.

3. Referat af Nyborgmødet:
Arne Christiansen gennemfik referat af Nyborgmødet uden det gav anledning til særlige kommentarer.

4. Kommende arrangementer:
Man besluttede at arrangere 3 til 4 arrangementer årligt. Det blev besluttet, at afholde fastelavnsfest den 1. marts 1981 på Vrå Højskole, såfremt der kan stilles lokaler til rådighed. I den forbindelse vil man undersøge muligheden for optræden af en tryllekunstner. Derefter blev man enige om, at satse på et arrangement i "Lunken" den 30. og 31. maj 81. Såfremt det er muligt, vil man forsøge afholdt et arrangement i september 81.

5. Næste bestyrelsesmøde:

Det blev besluttet, at afholde det næste bestyrelsesmøde den 28. november 1980 hos Sven Bengtson.

Som sekretær:
M.D. Olsen

LOKALFORENINGEN ÅRHUS OG VEJLE AMTER.

Vi har gennem længere tid arbejdet på at få delt Århus og Vejle amt i 2 lokalforeninger, da vi mener området er for stort, når vi skal lave arrangementer. På den stiftende generalforsamling i Vejle den 8.-9. måtte vi desværre konstatere, at dette ikke var muligt. Der var kun mødt 2 familier op. Vi har nu aftalt med disse familier, at de hjælper os med uddeling af materiale og med mødeaktiviteter i Vejle amt, og skulle der være medlemmer i området, som vil være med til at øge aktiviteterne, så kontakt undertegnede eller Lotte og Flemming Hjelt, Gasvej 4, Horsens. De vil gerne fungere som kontaktpersoner i amtet, og vi håber på denne måde at få en bedre kontakt med medlemmerne.

Inga Kandborg
tlf. 06 ,15 32 55.

ARRANGEMENT I ÅRHUS OG VEJLE AMT.

Under forudsætning af, at vores ansøgning om lån af lokale i mødekommens mødes vi med vore børn, søndag den 23.11. (evt. lørdag den 22.11.) kl. 14, i legestuen Skjoldhøjskolen, Skjoldhøjvej, True, 8381 Mundelstrup. Besked om den endelige dato udsendes.

Denne gang vil vi ikke arrangere lege, da det viste sig, at børnene sidst havde rigeligt at gøre med at undersøge alt det spændende legetøj der findes i lokalet. Alle som er interesserede i en sådan eftermiddag er velkomne, både med og uden børn.

Det er ikke en forudsætning, at man tilmelder sig arrangementet, men det vil lette forberedelserne, hvis vi ved lidt om, hvor mange der møder op.

Et arrangement med film fra Korea forventes arrangeret i Horsens-Vejle området den 29.11. Nærmere besked vil udgå til medlemmerne pr. brev, så snart vi er klar med alle forberedelserne.

På bestyrelsens vegne
Inga Kandborg

LOKALFORENINGEN FOR STORKØBENHAVN, ROSKILDE, FREDERIKSBORG OG BORNHOLMS AMTER.

Lokalforeningen afholder

JULEFEST

Søndag den 14. december 1980 kl. 15.00.

Sted: Selskabslokalerne, Ruten 2, 2700 Brønshøj.

Nisseparret fra sidste år kommer og underholder børnene med sang, musik, dans og leg.

Vi håber, at vi ser mange medlemmer til julefesten.

Bestyrelsen

I Information skriver Lejf Blædel 1. oktober 1980 under overskriften:

Kritikløst bedrag - etikens kniv på struben.

I oplægget til reportagen om afslaget på en adoptionsansøgning sagde Landet Rundts speaker nogle ord om, at sagen drejede sig om vanskelighederne ved at forstå hinandens sprog. Måske meningen var, at ansøgerne ikke forstod myndighedernes begrundelse for afslaget. Det gjorde de i hvert fald ikke i den forstand, at de kunne acceptere begrundelsen. Muligvis forstod de heller ikke det reelle indhold i den.

Men hvis det var det der sigtedes til med speakerens ord, fremgik den mening ikke af reportagen. Den var båret af det grundsynspunkt, at ansøgerne var blevet dårligt behandlet - altså at myndighederne ikke havde forstået dem. Det var hvad der lå bag alle spørgsmålene og alt hvad der blev fremdraget i dem fra sagens akter.

Ikke at der blev fremdraget noget som tydede på misforståelser hos myndighederne, men de isolerede stumper fra brevene gav ikke megen mening, i det højeste svage antydninger, og kunne derfor af seerne kun opfattes som værende uden reel mening.

Det var altså en temmelig tendentiøs, eller ensidig fremstilling vi fik.

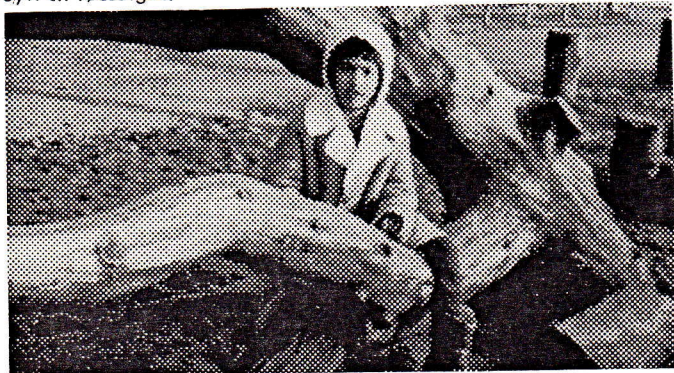
SKAL VI lige se på nogle overordnede principper. Adoptionsloven sigter i første række på at myndighederne skal varetage barnets interesser. Det er der i sagens natur ikke andre der gør. Det giver dem, og deres specialister, stor magt, og de må udøve den efter et skøn. De kan skønne forkert, men der er ingen holdepunkter for at tro de gør det med overlæg, de har intet at vinde for sig selv ved det.

Hvis myndighedernes afgørelse i en adoptionssag er truffet i strid med de gældende regler, er det selvfølgelig klart kritisabelt. Det var der ikke tale om i det her tilfælde.

Men skønnet kunne være forkert. Så må det sandsynliggøres. Det kan være vanskeligt, også fordi myndighederne er afskåret fra at give udtalelser - af hensyn til ansøgerne.

Men det må gøres hvis kritikken skal være rimelig og kunne tages alvorligt. Og det kan gøres, selv om det ofte er et hestearbejde.

At dømmes efter reportagens indhold var der hverken gjort heste- eller menneskearbejde af journalisten i den foreliggende sag. Hun nøjedes med at tage de forsmåede ansøgers parti. Det forekommer mig at være slet journalistik. Man kan mene at loven er forkert - at enhver der ønsker at adoptere et barn skal have lov til det, uden skelen til barnets interesser - men så må man anstændigvis klart gøre rede for sit vurderingsgrundlag. Hvis man ukritisk tager de skuffedes parti, bare forarges over afslaget fordi det er et afslag, er det vildledning af seerne. Den form for journalistik er ikke ualmindelig i disse år. Genren dyrkes ryggeløst af småbladene. Den tilsyneladende kritiske holdning er kritikløs, kommerciel opportunisme. Men fjærnsynet behøver ikke sentimentaliserer virkeligheden af hensyn til løssalget.

FORENINGEN EFTER DE FØRSTE ÅR.

Adoption og Samfund blev startet i 1977 af nogle forældrepar ud over landet, målet var at skabe en forening, der var uafhængig af både adoptionsorganisationer og offentlige myndigheder, en landsdækkende forening, der ud fra børnenes behov ville hjælpe og bistå adoptivfamilierne.

Foreningen har nu bestået i over 3 år, så det vil måske nu være rimeligt at tage et overblik, vurdere om vi er på rette spor og lever op til de idealistiske formålsparagraffer, der blev vedtaget ved foreningens stiftelse.

Set her ude fra en af lokalforeningerne er vurderingen, at foreningens virke har indfriet og i flere tilfælde overtruffet i hvert fald mine forventninger.

Hovedbestyrelsen har på positiv måde og i medlemmernes interesse forstået at samarbejde med de offentlige myndigheder, særlig med adoptionsnævnet, hvor det jo også ser ud som om vore forslag bliver hørt - i hvert fald i nogen grad. Der er også gode kontakter til de politiske partier, det er jo gennem dem lovgivningen ændres. Vi har ikke kunnet få gennemført alt, hvad vi ville - endnu, det havde vi vel heller ikke ventet, men er forslagene og argumenterne gode nok, vil der også fremover være mulighed for at præge udviklingen.

Der, hvor arbejdet i den forløbne tid er lykkedes bedst, er vel nok i aktivering af medlemmerne, hvilket har givet udtryk i oprettelse af lokalforeninger ud over landet. Personlig har jeg en fornemmelse af, at der foregår en mængde positivt arbejde i de forskellige lokalforeninger, der er det måske ikke de store idealer, der diskuteres mest, men mere de almindelige daglige oplevelser. Det er her kontakten med medlemmerne findes, ligesom det også er her problemerne føles mest nærværende, f.eks. når en familie, der ønsker at adoptere, føler sig fanget af bureaukratiet.

Dersom arbejdet i vores lokalforening kan tages som en rettesnor, er der nu skabt god kontakt mellem lokalforeningerne og amternes socialcentre, og særligt med de lokale sagsbehandlere. Begge parter arbejder for børnenes tarv, men vi har den fordel, at vi 100% kan gå ind for adoptivfamiliens interesser, medens samråd og sagsbehandlere er styret af de skriftlige cirkulærer og regler og til dels også af praksis. Det er de uskrevne regler, der vel nok kan være de værste.

Alt i alt må vi sige, at foreningen er kommet godt i gang, og i dag har en god baggrund for at tage fat på de problemer, der ligger forude. Nogle arbejdsområder skal vel bare videreføres og udbygges, her kan særligt nævnes den sagkyndige bistand til foreningens medlemmer, hvor især den lægelige og juridiske bistand er meget vigtig.

Desuden er der orienteringen af interesserede om adoption, her er det lokalforeningerne, der må trække læsset.

Foreningen må stadig virke som den der, upartisk overfor offentlige myndigheder og adoptionsorganisationer, altid vil stå på adoptivfamiliens side, når det gælder om at skabe de bedste muligheder for adoptivbørnene.

Hvad så med visionerne - har vi slet ingen fremtidsopgaver, der kan kalde på initiativ og idealisme fremover? Selvfølgelig er der visioner, der er stadig store opgaver indenfor foreningens formålsparagraffer. For eksempel kan nævnes en yderligere påvirkning af politikere og myndigheder, så godkendelsesprocedurerne forenkles så familierne, der forbehandles bliver mindre afhængige af den subjektive vurdering, der kan forekomme under en sag. De enkelte sagsbehandlere og psykologer er selvfølgelig alle grundige og velmenende, men kan ikke undgå at være forskellige, både i deres baggrund og i deres syn på forældrepar.

En anden opgave kunne være at modbevise påstanden om, at der ikke er børn nok, der mangler adoptivforældre.

Det ville også være en udfordring at opbygge et kursusprogram, der indeholdt kursustilbud, ikke blot til familier, der kunne tænke sig at adoptere, men også et kursus for medlemmer af lokalforeningsbestyrelserne, et kursus der måske også kunne friste amternes sagsbehandlere. Desuden måske et kursustilbud på så højt et plan, at det sigter mod medlemmer af foreningens hovedbestyrelse og måske kunne have interesse for medlemmer af samråd og adoptionsnævn.

Og hvordan med adoptionsloven, blev vi helt færdige med at kigge på den?

Jeg tror, vi har visioner nok til de første par år.

Hvor er så problemerne i foreningen - er der slet ingen problemer? Umiddelbart kan jeg ikke se nogen. Det eneste er, at vi kan risikere at tage så mange opgaver op samtidig, at det ikke er muligt at gennemføre dem. Og så er der jo også de mennesker i hovedbestyrelsen, der skal koordinere arbejdet og være den udførende kraft.

Desværre har mange af de mennesker, der har været med til at trække det store læs i de første år, været nødt til at trække sig helt eller delvist ud af arbejdet. Der er vel forskellige grunde, men den vigtigste er nok, at det kan være en stor belastning for den øvrige familie, når enten far eller mor går med i et sådant arbejde.

Jeg synes, at vi må takke familierne for den store indsats, der er præsteret, og så ellers i fremtiden søge at fordele opgaverne, så belastningen for de enkelte familier bliver mere rimelig, ellers må vi se i øjnene, at der også fremover vil ske en alt for stor udskiftning, især i hovedbestyrelsen. Der skulle helst kunne føres en fortsat fast linie for foreningen.

Sammenfattende vil jeg sige, at vi har fået en livsduelig forening op at stå, næsten lige så livsduelig, som de adoptivbørn, vi har været med til at støtte og hjælpe. Det har været en udfordring og en glæde at være med i arbejdet. For, hvor findes der dog mange dejlige, positive mennesker, der har fundet en gerning ved at hjælpe forældreløse børn og børn i nød til at blive medlemmer af familier. Det gælder i lige høj grad medarbejdere på de offentlige kontorer, i adoptionsorganisationerne, frivillige i hjælpeforeninger som vores og sidst, men ikke mindst, alle de dejlige familier, der beslutter sig for at adoptere en bitte størrelse fra den anden ende af verden.

Jørgen Simonsen
(fra den sydjydske lokalforening)

Om at se anderledes ud og om at være adopteret.

På vores uformelle møde efter generalforsamlingen på Fyn kom samtalen hen på Inger Margrete Skov Christensens indlæg i AS nr. 5 angående den opmærksomhed vores adopterede børn får fra fremmede mennesker i lidt for rigelig grad. Vi kendte alle problemet.

Jeg mener selv at være kommet over det stadium, hvor jeg irriteres så voldsomt af det. Opmærksomheden er da i reglen venlig ment, om end den kan være lidt klodset. Som da et ældre ægtepar midt på gågaden i Odense stoppede mig og spurgte om min datter var fra Korea. "De er så kloge, børn fra Korea!" kom det med overbevisning. "Vores søn har to!"

Ja, ens børnebørn er jo sædvanligvis lidt bedre end andre børn og det glædede tydeligt de mennesker at træffe en "landsmand" til deres dejlige børnebørn.

Endelig tror jeg ikke, at man skal være alt for afvisende med hensyn til at fortælle lidt om ens barns fortid. At fortælle at det er et forældreløst barn man har adopteret. Der verserer de mærkeligste forestillinger om at børnene bliver købt og solgt, og det vil jeg da gerne være med til at afkræfte. Samtidig skal man selvfølgelig fortælle det til børnene selv på en måde, så de ikke opfatter det som en barmhjertighedsgerning man har gjort. Min søn har spurgt: "Hvorfor ville min mor i Korea ikke have mig?" Og da har vi naturligvis svaret, at det ville hun sikkert gerne, men hun kunne ikke, hun havde sikkert ingen penge, eller f.eks. ingen steder at bo.

Vores søn som nu er 7 1/2 år har altid vidst, at der var den forskel på ham og hans storesøster (nu 9 år), at storesøster er fra min mave, han er adopteret, altså fra en anden mors mave. Det har tilsyneladende ikke generet ham eller voldt ham problemer at forstå eller acceptere dette i sit forhold til os. Han har med fryd hørt på historien om sin ankomst med flyet, om vores forventning, og brevene og billederne fra Tytte o.s.v. Men så kom altså alligevel spørgsmålet om "mor i Korea".

Vi har lige fået en lille "biologisk" kusine i familien. Mosters mave blev undersøgt på kryds og tværs både før og efter fødslen. Da tror jeg først forskellen gik op for vores yngste barn på knap 4 år (også adopteret). Hun reagerede med skuffelse over at storesøster havde ligget i min mave, men hun og Jesper ikke. At de havde ligget i andre maver i et fremmed land. Det hjalp dog lidt, da vi fandt billederne fra hendes første tid her i landet. "Der sidder du hos mor". "Der får du sutteflaske". "Sådan så du ud, du var vel nok kær, og vi var meget glade for, at du var kommet hjem til os!"

Tilsyneladende affandt hun sig med det og var tilfreds. Beundrede den lille kusine og var vel kun lidt naturligt jaloux på den opmærksomhed hun vakte.

En uge efter sagde hun så til mig: "Jeg siger nu til de andre børn i børnehaven, at jeg har ligget i din mave!"

Jeg må indrømme, jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare.

At vores børn bliver drillet af andre børn på grund af deres asiatiske udseende, har vi ikke bemærket. Vores søn har været ude for en del spørgsmål p.g.a. sit medfødte handicap, hånddeformitet, men spørgsmålene har ikke haft karakter af drilleri, kun naturlig barnlig nysgerrighed.

Vi hører gerne om andres erfaringer. Det kunne også være interessant at høre fra nogle af de mange store børn, som er adopteret her til landet.

Grete Andersen

RETTELSE:

I sidste nummer skrev vi en forkert adresse på Adoptionscentrum i Stockholm. Den rigtige er: Industrigatan 4 B, 11246 Stockholm. Og her kan samlingen af de bedste artikler "Att Adoptera" rekvireres. Den koster Sv. kr. 22,- og de betales på et indbetalingskort der fremsendes sammen med bogen.

Redaktionen

OM AT ANKE.

Da jeg har en fornemmelse af, at mange opgiver at anke deres sag, hvis de får afslag på en adoptionsansøgning, vil jeg forsøge at beskrive, hvordan vi måtte gennem 2 ankesager, før det lykkedes os at få vort barn nr. 2.

Da vi søgte om adoption i slutningen af 1976, efter at have modtaget det første barn, en dreng, Brian, på 5 måneder, fra Korea, var vi så naive at tro, at det ville gå uden problemer, da alle mente, at Brian var faldet godt til og udviklede sig helt normalt.

I begyndelsen af december 1977 havde vi besøg af en socialrådgiverpraktikant, hvilket vi tog som et tegn på, at det var en rutinesag. Brian var på dette tidspunkt 20 måneder.

To uger efter blev vi ringet op af den pågældende praktikant, da der var forskellige ting vi havde talt om, som hun ikke kunne huske tydeligt så længe efter. Man kunne ønske, at rapporter blev skrevet senest dagen efter et besøg! Da vi senere fik aktindsigt viste det sig, at der var flere ting i rapporten som var ukorrekt refereret.

Midt i januar 1978 fik vi besked om, at vi skulle have besøg af en børnepsykiater, "for at belyse vores sag yderligere".

Dette besøg forløb efter vores mening godt og resulterede i en ganske pæn rapport, der sluttede med at sige, at Brian ville have godt af at få en lillesøster. På trods af dette, besluttede adoptionssamrådet, at vores sag skulle stilles i bero til januar 1979, og at vi så igen skulle have besøg af en børnepsykiater. Da vi ikke mente, at det var en rimelig afgørelse, bad vi Adoption og Samfund om hjælp. De ankede sagen for os til Adoptionsnævnet, og i slutningen af juni kom der besked om, at sagen skulle tages op straks. Da var der jo sommerferie, så først i slutningen af august 1978 skete der noget, idet vi var til samtale med børnepsykiateren og kort tid efter var hun så på besøg hos os. Resultatet blev en godkendelse til adoption af et barn op til 1 år. Men så kom desværre de nye regler, hvorefter man skulle være godkendt til et barn op til tre år, for at kunne komme i betragtning som adoptant fra Korea. Da dette betød, at vores godkendelse ikke kunne bruges, blev amtet bedt om at tage sagen op endnu en gang.

Midt i marts 1979, var vi så til møde med vores sagsbehandler hos amtet, det var forresten første gang vi traf hende.

I begyndelsen af april fik vi meddelelse om, at vi var godkendt til at adoptere et barn så spæd som muligt, og mindst 9 måneder yngre end det barn, vi havde. Da han var knap tre år på det tidspunkt var denne godkendelse altså intet værd. Så efter at have diskuteret en måneds tid sendte vi i maj en ny anke til Adoptionsnævnet, der allerede i juni ændrede vores godkendelse, så den var brugbar, altså til et barn fra 0 til 36 måneder. Og så gik det endelig hurtigt. Midt i september blev vi ringet op af sagsbehandleren, der fortalte, at hun havde billeder af en lille pige til os, allerede samme dag hentede vi billeder og papirer og 8. november 1979 stod vi så (sammen med 11 andre par) i Kastrup for at hente hende, hun var da 3 1/2 måned.

Vores erfaring er altså, at det kan betale sig at sætte sig ind i diverse regler og ikke bare finde sig i alt, men hele tiden følge sin sag op.

Inger Nielsen

*

BOGANMELDELSE:

Gertrud Hägglund: Att adopteras. Raben & Sjögren, Stockholm 1979.

Gertrud Hägglund, kurator ved Adoptionscentrum i Sverige, har uddannet sig til psykoterapeut for bedre at kunne hjælpe Adoptionscentrums medlemsskare, der består af adoptanter, deres børn, adoptionssøgende og andre interesserede. Den væsentligste rådgivning i Adoptionscentrums regi er familiekurser. Et nyt arrangeres hvert år. Desuden mødes disse studiegrupper ofte i årevis for at holde en uges kombineret ferie og kursusvirksomhed sammen. Gruppen kommer således til at virke som en støttegruppe. Derudover er der et vidt forgrenet net af adoptivforældre sammensluttede amtsvis. De holder møder, forberedelseskurser for kommende adoptivforældre, laver arrangementer, hvis formål er information om adoptivbørn til udenforstående. Enkelte medlemmer i lokalgrupperne stiller sig også til rådighed med oplysninger til adoptionsinteresserede. De spørgsmål, som en adoptionssøgende ikke tør stille sin sagsbehandler, kan hun stille her og få svar på uden at hun behøver at opleve, at spørgsmålet for hende eller ham er kompromitterende og svækker chancen for godkendelse.

Til brug i studiekredse har Gertrud Hägglund nu udgivet denne bog, der sammen med den af Madeleine Katz tidligere udgivne, Adoption av utländska barn, Bonniers Uggle Böcker 1975, giver tilstrækkelige oplysninger til formålet. Ligesom hos Katz gives en række praktiske oplysninger, hvor nye landvindinger indenfor forskningen omkring adoptivbørn er medtaget. Det drejer sig her først og fremmest om adoption af ældre børn, d.v.s. børn over 3 år gamle, samt om forskningen omkring sprogproblemer. Derefter gives en række beretninger om adoptivforældres oplevelser med adoptivbørn fra forskellige egne af kloden, i forskellige aldre og med forskellig social baggrund. Her berettes om det barn, der afviser adoptivmoderen, og giver faderen al sin kærlighed, om det barn adoptivforældrene måtte opgave, om de første dage, om glæder, skuffelser og slid og slæb, der til slut lykkes, eller evt. ikke lykkes.

Det er en anvendelig bog, som sammen med den litteratur, der allerede findes må være kendt af enhver socialarbejder, der bliver kastet ud i den vanskelige opgave, det er, at forundersøge, vurdere og rådgive et ansøgerpar til et adoptivbarn. Men også adoptivforældre kan have glæde af at læse den og endelig er den naturligvis obligatorisk læsning for dem der i Adoption og Samfunds regi arrangerer kurser. Den må kunne lånes i Sekretariatet eller anskaffes på foreningens regning.

Gerda Skovmand Madsen

ding fra barnet om, at det har forstået det sagte. Det vil altså sige, at når man læser for barnet, skal man kun læse korte afsnit, snakke med barnet om afsnittet, og fortsætte på denne måde.

Masser af mennesker er så imponerede, hver gang et menneske med mørkt hår og brune øjne taler dansk. Et forældrepar kan sagtens få megen ros for deres barns sprog uden, at det derfor er særligt dygtigt til at tale. F.eks. fortæller et barn jo meget ved andet end ord. Og forældrene lærer hurtigt at forstå det ikke-verbale sprog. Sædvanligvis kender man heller ikke så mange andre børns sprog, så man bliver nemt meget tilfreds selv. Og det, Ingegärd Gardells undersøgelse har vist os, er, at det er et problem, der først konstateres, når børnene når gymnasiealderen, og 9.-10. kl. i folkeskolen.

Og så kunne vi jo vente med at orientere vore læsere herom, indtil de havde børn i denne alder. Men det nytter jo ikke noget, når det er her og nu, der skal sættes ind. Nemlig ved at tale med barnet i et nuanceret sprog og ved at sørge for, at barnet også taler.

Det er også vanskeligt, at få lærerne til at acceptere barnets sprogvanskeligheder. Danskfødte børn med sproglige problemer har som regel motoriske problemer kædet sammen med de sproglige. De udenlandsk fødte børn har sjældent motoriske problemer, og så tror ingen på, at de har læse- og stavevanskeligheder, når lærebøgerne i dag er fyldt med fumlere og tumlere, der netop har sådanne problemer. Hvis de så oven i købet har en god hukommelse og kan en historie udenad, når de har hørt den læst op een gang, som man som regel gør i danskundervisningen, kan de bluffe meget længe. Eet af de problemer, jeg så også har rejst, er, at det ikke er den helt rigtige løsning at sende barnet i læseklínik, men indtil dato har vi ikke andre muligheder førend en eller anden læser bliver opmærksom på problemet og finder en undervisningsmetode, der er bedre. Og så solstrålehistorierne. Det, der får adoption til at føles som en solstrålehistorie, er, at vi overvinder problemerne. Og det er det ADOPTION og SAMFUND gerne vil være med til, ved at gøre opmærksom på de problemer, der kan komme, dermed er ikke sagt, at de kommer.

Vi vil sørge for, at læserne er holdt orienteret om den viden, forskningen finder frem til, således at I er en fod foran og kan gribe aktivt ind i tide.

Gerda Skovmand Madsen

*

FRA REDAKTIONEN:

Ved sidste Nyborgmøde henledte vi opmærksomheden på vores deadline og bad om, at den blev overholdt, for at vi kunne overholde leveringstiden på bladet. Det blev til, at man opfordrede redaktionen til at lave deadline om til den 20. i måneden forud for næste nummers udgivelse.

Altså: deadline er herefter den 20. i måneden forud for næste nummers udgivelse. Kun annoncer (meddelelser til medlemmerne fra lokalforeningerne) modtages indtil den 26.

*

TIL MEDLEMMERNE

Husk generalforsamlingen i Vojens lørdag den 15. november kl. 14.00.

*

